

Szőllőssy Balázs

A kontinens szélén

A kontinens szélén a házak a tengerbe dőlnek,
tornyosulnak, átcsap fölöttük, hullámszik bennük
a statika, a földrengés esélye, a tetőteraszok rádőlnek
a ferde minaretekre – az iszlám barokk találkozása
arkangyalokkal, álmodókkal: Cihangir.

*

Egy házban ülni, amiről biztosan tudod,
hogy soha többé nem fogsz előfordulni benne,
először és utoljára, tíz percig, az otthonod lehetne,
más otthona, eldől: az is marad, nézni
a lambériás mennyezetet, a fürdőszobát,
szanaszét szórt mosóport, üres tégelyeket,
inni egy kávé, mégsem összeveszni,
elhagyni végül, nem visszanézni: Çukurcuma.

*

A parton álltunk, a parton feküdtünk, Rodostó felett
egy magaslaton, vagy Beşiktaş kikötőjében, hajnalban
néztük a madarakat etető néniket, a kontinens
tenger határolta szélén: nem jutottunk sokkal előbbre
a kontinens szélein, széleinél, ha néhány kilométert
megteszel, Pilátus dűnéinél, Patara dombjain
sem működik az alkímia, a kémia,

a kontinens szélén egy halvány árnyalattal
erőszakosabb buddhizmusról álmodunk, arkangyalokkal,
valódibb május elsejéssel – az útburkoló kockakövek
még helyükön. Feszülten figyelnek.

Kés a vajon

Piros lámpáknál azért még meg-megállok,
nem mintha nem juthatnék át,
de bűbajos minden kimondott szabály:
Elnézem, ahogy hozzárendelten hömpölyög
a forgalom, a mederben, érdekes,
hogy olykor mi minden kicsap;
megunom, kíváncsin hátrafordulok,
a juhokra szivárványszínűt köpök,

és haladok tovább. Ha tettéért megdicséred
kellően óvatlan embertársadat,
azonnal elhiszi, hogy is volt pont szerinted
pont az a történet, ahogy épp előadod.
Onnantól hidat vagy folyót vagy bármit átnevezhetsz,
lóghatnak kandeláberen – csak egy fontos:
embernek tartson ő is. Ledobva, ottfelejtve,
mint aszfalton rágónyomok,
ha mégoly fehéren kezdi is, rászürkül
a körötte burjánzó sötétbe –
igyekszik sebezhetőbbé válni.